

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 4S/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100109
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radovan Turčík
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0924100109.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Radovana Turčíka (sudca spravodajca) a členiek JUDr. Renáty Smajdovej a Mgr. Jany Fandákovej, LL.M v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom v C., D. XXX/XX zastúpeného: JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, so sídlom: Bajzova č. 2, Košice proti žalovanému: 1/ Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov, M. R. Štefánika 73, 075 01 Trebišov 2/ Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie písomného potvrdenia žalovaného v 1. rade (potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru) č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 3.7.2013, takto

rozhodol:

- I. Konanie voči žalovanému v 1. rade **z a s t a v u j e**.
- II. R u š í písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 a vec vracia žalovanému v 2. rade na ďalšie konanie.
- III. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania

odôvodnenie:

1.Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov (ďalej ako „žalovaný v 1. rade“) dňa 03.07.2013 postupom podľa ust. § 126 písm. b), § 39 ods. 2, § 43 ods. 1 písm. b) a § 43 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vydal potvrdenie č. TV2/BOZP/OSB/2013/232, o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona - uplynutím dočasnej štátnej služby, u žalobcu, vo funkcii štátneho zamestnanca: samostatný radca, v odbore štátnej služby: 2.24 Ochrana utajovaných skutočností, organizačného odboru: útvar riaditeľa – úsek krízového manažmentu, ochrany, utajovaných skutočností, PO a BOZP. Ako deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru bol určený 31.marec 2005. V písomnom potvrdení bol žalobca súčasne v zmysle § 53 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe zaviazaný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s vykonávaním štátnej služby. Z odôvodnenia uvedeného písomného potvrdenia vyplýva, že toto bolo vydané v zmysle zákona o štátnej službe, z dôvodu uplynutia dočasnej štátnej služby, ktorá trvala do 31.03.2005 v nadväznosti na nevykonanie kvalifikačnej skúšky, ktorá sa konala 11.02.2005 a objektívnej nemožnosti zaradenia do stálej štátnej služby. Na základe vyššie uvedeného štátnozamestnanecký pomer skončil zo zákona v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe.

2.Na písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 reagoval žalobca podaním zo dňa 22.08.2013, označeným ako návrh na neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Uvedený návrh žalobca adresoval Okresnému súdu Trebišov a tomuto bol doručený dňa 30.08.2013. Vo svojom návrhu žalobca poukázal na skutočnosť, že písomné potvrdenie má charakter rozhodnutia, avšak nie je v ňom poučenie o možnosti odvolať sa, čím žalobca využíva možnosti domáhať sa ochrany svojich práv cestou súdu. V ďalšom obsahu

svojho návrhu žalobca dôvodil, že sa nielenže nemôže stotožniť s postupom žalovaného v 1. rade, ale poukazuje tiež na to, že z jeho strany došlo k ignorácii právoplatných rozhodnutí, ktoré riešili žalobcov štátnozamestnanecký pomer. Žalobca súčasne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. 6S/18/2009-213 zo dňa 17.06.2010 v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k 4Sžo 16/2010 zo dňa 31.08.2010, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky v jeho odôvodnení (str. 5, 2. odsek) výslovne uviedol, že žalobca dňa 11.02.2005 preukázal vykonanie skúšky. Žalobca je preto toho názoru, že žalovaný v 1. rade v rozpore s vynesenými a právoplatnými rozsudkami tvrdí, že štátnu skúšku nevykonal a preto s ním ukončil štátnozamestnanecký pomer. Žalobca navrhol pripojiť súdny spis vedený na Okresnom súde v Trebišove č. k. 9C/208/2010, kde sa nachádzajú predmetné rozsudky Krajského súdu v Košiciach, ako aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa mienky žalobcu jeho štátnozamestnanecký pomer trval až do dovŕšenia veku 65 rokov, kedy došlo k ukončeniu tohto štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle ust. § 43 písm. e/ zákona o štátnej službe. Na základe uvedenej argumentácie žalobca navrhol súdu vyniesť rozsudok v znení: Písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 03.07.2013 vydané žalovaným v 1. rade pod č. TV2/BOPZ/OSB/2013/232 je neplatné. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

3.O návrhu žalobcu na neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru začal konať Okresný súd Trebišov, pričom konaniu pridelil spisovú značku 13Cpr/2/2013.

4.K návrhu žalobcu zaujal dňa 27.09.2013 stanovisko žalovaný v 1. rade a v ňom uviedol, že žalobca sa ním domáha vyslovenia neplatnosti písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. TV2/BOZP/OSB/2013/232. Toto písomné potvrdenie bolo žalobcovi vydané v zmysle ust. § 43 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe platného v čase rozhodných skutočností týkajúcich sa žalobcu. Písomné potvrdenie nemá podľa názoru žalovaný v 1. rade charakter žiadneho rozhodnutia, ktoré by zakladalo skončenie, resp. neskončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ale je len potvrdením obdobia vykonávania štátnej služby. Štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil ex lege uplynutím jeho dočasnej štátnej služby dňom 31.03.2005 v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe. Žalovaný v 1. rade doplnil, že žalobca sa v minulosti domáhal vyslovenia neplatnosti skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru, avšak predmetné správne konanie bolo právoplatne ukončené Rozhodnutím č.k. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013, ktoré vydalo Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej ako „žalovaný v 2. rade“), kde z predmetného rozhodnutia (výslovne v odôvodnení rozhodnutia na strane 4, ods. 4) jednoznačne vyplýva, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil uplynutím dočasnej štátnej služby a to dňa 31.03.2005. S poukazom na vyššie uvedené považuje žalovaný v 1. rade žalobu za neodôvodnenú a navrhuje konanie v predmetnej veci v plnom rozsahu zastaviť, resp. žalobu zamietnuť.

5.V podaní datovanom ku dňu 23.10.2019 žalobca vyjadril presvedčenie, že je daný dôvod, aby sa súd v rámci súdneho konania vysporiadal s otázkou platnosti, resp. neplatnosti písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 03.07.2013 a následne vyslovil, že jeho štátnozamestnanecký pomer zanikol ku dňu 18.05.2011. Žalobca uviedol chronologicky prehľad udalostí, prechádzajúcich písomnému potvrdeniu zo dňa 03.07.2013 a v rámci neho spresnil, že žalovaný v 1. rade rozhodnutím bez označenia dátumu jeho vydania a čísla konania, s ním ukončil štátnozamestnanecký pomer ku dňu 11.02.2005 z dôvodu nevykonania kvalifikačnej skúšky v zmysle uznesenia kvalifikačnej komisie. Podľa žalobcu následne správny orgán (žalovaný v 1. rade) pod č. OsÚ-R/2005/001952 vydal dňa 11.02.2005 písomné potvrdenie o štátnej službe, v ktorom uviedol rovnaké dôvody skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Voči rozhodnutiu (bez uvedenia čísla konania a dátumu jeho vydania) o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu 11.02.2005 podal tento odvolanie, kde namietal procesné ako aj hmotnoprávne nedostatky, predovšetkým neexistenciu dôvodu na ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko skúšku, ako on uvádza, riadne vykonal, o čom disponoval aj písomným potvrdením v podobe zápisnice. Odvolacie dôvody žalobcu posúdil a o jeho odvolaní rozhodol žalovaný v 1. rade dňa 23.03.2005, (rozhodnutie č. OsÚ-R/2005/003463 tak, že rozhodnutie (bez uvedenia čísla konania a dátumu jeho vydania) o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu 11.02.2005 zrušil s konštatovaním, že žalobcov štátnozamestnanecký pomer trvá. Aj toto rozhodnutie žalobca napadol odvolaním, o ktorom dňa 25.07.2005 rozhodol žalovaný v 2. rade (rozhodnutie č. 3906/2005-GR) tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v 1. rade č. OsÚ-R/2005/003463 zo dňa 23.03.2005 bolo zrušené. Proti rozhodnutiu žalovaného v 2. rade zo dňa 25.07.2005 bol podaný protest prokurátora Krajskej

prokuratúry v Bratislave, kde prokurátor podľa slov žalobcu vytkol správne orgánu predovšetkým to, že sa nevyporiadal s existenciou dvoch rozdielnych zápisníc, z ktorých jedna svedčila o vykonaní kvalifikačnej skúšky a druhá naopak nie. Pretože žalovaný v 2. rade, protestu prokurátora nevyhovel, predložil ho na rozhodnutie nadriadenému orgánu. Ministerka práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky protestu prokurátora vyhovel a vec vrátila na nové konanie. Žalovaný v 2. rade dňa 10.04.2006 podal voči rozhodnutiu ministerky rozklad, ktorému však nebolo vyhovené. Žalobca pokračoval a uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia, poradná odvolacia komisia žalovaného v 2. rade sa dňa 21.12.2010 zhodla na tom, že o žalobcovom odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného v 1. rade č. OsÚ-R/2005/003463 zo dňa 23.03.2005 doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Dňa 24.01.2011 žalovaný v 2. rade rozhodol o zrušení rozhodnutia žalovaného v 1. rade č. OsÚ-R/2005/003463 zo dňa 23.03.2005 a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Podľa žalobcom uvádzaného prehľadu následne žalovaný v 2. rade vydal rozhodnutie č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného v 1. rade zo dňa 11.02.2005. V nadväznosti na toto rozhodnutie, ako doplnil žalobca, žalovaný v 1. rade vydal písomné potvrdenie zo dňa 03.07.2013 pod č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 (preskúmané v tomto konaní), v ktorom vyslovil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa končí uplynutím dočasnej štátnej služby podľa ust. § 43 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe. Žalobca ďalej uviedol, že na Okresný súd Trebišov sa obrátil so žalobou už skôr za účelom vyhlásiť za neplatné písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade zo dňa 31.03.2005 č. OsÚ-R/2005/003492. Týmto potvrdením žalovaný v 1. rade konštatoval skončenie štátnozamestnaneckého pomeru u žalobcu ku dňu 31.3.2005 uplynutím dočasnej štátnej služby z dôvodu, že žalobca nevyhovel skúške v dočasnej službe konanej dňa 11.02.2005. Konanie v tejto veci prebiehalo, podľa vyjadrenia žalobcu, najskôr na Okresnom súde v Trebišove (ďalej ako „okresný súd“) pod sp. zn. 9C/81/2005, následne na Krajskom súde v Košiciach (ďalej ako „krajský súd“) pod sp. zn. 6S/18/2009 a napokon na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“). Okresný súd rozsudkom zo dňa 27.11.2006 určil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá a zamietol jeho žalobu v časti určenia o tom, že písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade zo dňa 31.03.2005 je neplatné. Voči rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý uznesením zo dňa 02.10.2008 zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku, že štátnozamestnanecký pomer trvá a vec vrátil na opätovné konanie s tým, že ide o správnu žalobu, ktorou sa okresný súd nemôže zaoberať. Preto okresný súd vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a vec postúpil krajskému súdu. Krajský súd konanie v tejto veci uznesením zo dňa 14.01.2010 zastavil. Toto uznesenie zrušil najvyšší súd uznesením zo dňa 17.03.2010 pod sp. zn. 5Sžo/75/2010 nakoľko ustálil, že napadnuté potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru je svojim obsahom rozhodnutie o právach a právom chránených záujmoch žalobcu a vec vrátil krajskému súdu, aby sa ňou opätovne zaoberal. Krajský súd tak viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vec opätovne prejednal, pričom dospel k záveru, že žalobou napadnuté písomné potvrdenie zo dňa 31.03.2005 pod č. OsÚ-R/2005/003492 je neplatné, z tohto dôvodu ho rozsudkom zo dňa 17.6.2010, sp. zn. 6S/18/2009 zrušil a vec vrátil žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok krajského súdu bol potvrdený aj rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 31.08.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010, pričom najvyšší súd uviedol, že dočasná štátna služba žalobcu skončila úspešným zložením skúšky, na základe ktorej mohol vzniknúť nárok na jeho vymenovanie do stálej štátnej služby. Napriek tomu správny orgán, podľa vyjadrenia žalobcu, v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu vydal rozhodnutie pod č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013 a následne písomné potvrdenie zo dňa 03.07.2013, č. TV2/BOPZ/OSB/2013/232. Pri rozhodovaní o neplatnosti napadnutého písomného potvrdenia žalovaného v 1. rade zo dňa 03.07.2013 žalobca navrhol, aby súd vychádzal z právneho názoru vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžo/16/2010, z ktorého je možné jednoznačne vyvodiť, že a) písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade, má charakter rozhodnutia, b) že úspešne absolvoval kvalifikačnú skúšku a preto c) mu vznikol nárok na pridelenie do stálej štátnej služby a z tohto dôvodu sa nemohol jeho (žalobcov) štátnozamestnanecky pomer skončiť uplynutím dočasnej štátnej služby. Pretože písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade má znaky a charakter rozhodnutia, je súd podľa žalobcových slov oprávnený rozhodnúť o jeho neplatnosti. Pokiaľ sa podľa žalobcu žalovaný v 1. rade odvoláva na rozhodnutie žalovaného v 2. rade zo dňa 23.04.2013, ktoré písomnému potvrdeniu žalovaného v 1. rade zo dňa 03.07.2013 predchádzalo, toto rozhodnutie vo výroku iba zrušilo rozhodnutie žalovaného v 1. rade zo dňa 11.02.2005, pričom v jeho odôvodnení sa tento správny orgán odklonil od vyššie spomenutého právneho názoru krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Podľa mienky žalobcu, v zmysle ust. § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“), nie je pre súd odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu záväzné, preto nemôže byť pre súd smerodajný ani výsledok konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 7S/55/2014 a najvyššieho súdu pod sp. zn. 5Sžo/29/2016. Ak súd napriek tomu bude považovať za dôležité vysporiadať sa aj s dôvodmi rozhodnutia žalovaného v 2. rade zo dňa

23.04.2013, ktorého otázka platnosti, resp. neplatnosti nebola v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 7S/55/2014 a najvyšším súdom pod sp.zn. 5Sžo/29/2016 s konečnou platnosťou vyriešená, nakoľko sa sudy meritom veci vôbec nezaoberali, žalobca navrhol postup v zmysle ust. § 194 CSP, kedy predmetné ustanovenie oprávňuje súd, aby si utvoril vlastný prejudiciálny zaver o otázkach, ktoré sice nespádajú do jeho právomoci, ale môžu mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa žalobcu je preto dôležité podotknúť, že súd nemôže vychádzať zo skutočností, že v dôsledku zastavenia konania na správnom súde došlo k potvrdeniu zákonnosti a platnosti skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Rozhodnutím žalovaného v 2. rade zo dňa 23.04.2013 došlo k zrušeniu rozhodnutia žalovaného v 1. rade zo dňa 11.02.2005, pričom odôvodnenie tohto rozhodnutia nie je podľa žalobcu pre súd záväzný. Žalobca považuje za logické, že po zrušení predmetného rozhodnutia mal správny orgán vydať rozhodnutie o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru v súlade s právoplatnými rozhodnutiami súdov, čím by mu bola daná zákonná možnosť využiť v prípade nesúhlasu s jeho výrokom zákonný opravný prostriedok. K uvedenému však nedošlo, žiadne rozhodnutie žalovaný v 1. rade nevydal, vydal opätovne iba potvrdenie zo dňa 03.07.2013, ktoré je v rozpore s hore uvedenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. To podľa mienky žalobcu zakladá dôvod na určenie jeho neplatnosti. Žalobca súčasne považuje za relevantné, aby súd rozhodol a vo výroku svojho rozsudku uviedol, že jeho štátnozamestnanecký pomer trval až do 18.05.2011, kedy mu vznikol nárok na starobný dôchodok. Výrok rozhodnutia súdu o časovom ohraničení trvania štátnozamestnaneckého pomeru má podľa slov žalobcu význam pre posúdenie ďalších nárokov vyplývajúcich z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, predovšetkým na konanie o určenie nároku na náhradu mzdy, ktoré je toho času vedené na okresnom súde pod sp. zn. 9C/208/2010.

6. Na uvedenú argumentáciu žalobcu reagoval žalovaný v 1. rade listom zo dňa 12.11.2019, kde uviedol, že s ňou nesúhlasí, považuje žalobu za nedôvodnú a navrhuje konanie v predmetnej veci v plnom rozsahu zastaviť, resp. žalobu zamietnuť. Zároveň vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu, že nepostupoval v súlade s právoplatnými rozhodnutiami krajského súdu (spis. zn. 6S/18/2009-213) v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu (spis. zn. 4Sžo/16/2010), v zmysle ktorých bolo zrušené písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 31.03.2005 č. OsÚ-R/2005/003492 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Žalovaný v 1. rade, ako sám uviedol, vo veci ďalej konal a doplnil konanie, zaoberal sa legitimitou existujúcich dvoch zápisníc aj vo vzťahu k prejavu vôle členov skúšobnej komisie. Výsledok doplneného konania postúpil spolu s odvolaním žalobcu proti rozhodnutiu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 11.02.2005 odvolaciemu orgánu – žalovanému v 2. rade, ktorý následne vydal rozhodnutie č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013. V prípade, ak súd konanie v predmetnej veci v plnom rozsahu nezastaví, resp. žalobu nezamietne, žalovaný v 1. rade upozornil, že rozsudok krajského súdu (sp. zn. 6S/18/2009-213) v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu (sp. zn. 4Sžo/16/2010) vychádzali z iných skutkových a právnych skutočností. Z dôvodu, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil zo zákona, žalovaný v 1. rade nebol podľa jeho názoru oprávnený vydať rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ale žalobcovi bolo vydané písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona (§ 43 ods. 3 zákona o štátnej službe účinného v čase rozhodných skutočností). Žalovaný v 1. rade podotkol, že v zmysle ustanovení CSP platí, že ak súd vyššej inštancie (odvolací alebo dovolací súd) zruší rozhodnutie súdu nižšej inštancie, tak právny názor, ktorý uvedie vo svojom zrušovacom rozhodnutí, je pre sudy nižšej inštancie záväzný. V kontexte s týmto názorom potom pokračoval, že v konaní okresného súdu, sp. zn. 13Cpr/2/2013 do dnešného dňa nebolo rozhodnuté ani odvolacím a ani dovolacím súdom, ktorého právnym názorom by bol v zmysle platnej právnej úpravy okresný súd viazaný. Žalovaný v 1. rade taktiež zastáva názor, že súd by sa mal vysporiadať so zmenou žaloby, ktorú žalobca vo vyjadrení zo dňa 23.10.2019 vo vzťahu k žalobe doručenej okresnému súdu dňa 30.08.2013 rozšíril o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu k žalovanému v 1. rade trval do 18.05.2011, v súlade s platnými právnymi predpismi a doteraz právoplatne skončenými konaniami. Žalovaný v 1. rade súčasne poukázal na novelu zákona č. 310/2014 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2015, ktorým sa dopĺňa zákon č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V zmysle § 12 prechodného ustanovenia účinného od 1. januára 2015 zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, "práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov štátnych zamestnancov a zamestnancov úradov prechádzajú na ústredie." Z uvedeného dôvodu, v zmysle platných právnych predpisov žalovaný v 1. rade navrhol, aby na strane žalovaného vystupoval žalovaný v 2. rade.

7. Žalobca v reakcii zo dňa 02.01.2020 označil tvrdenia žalovaného v 1. rade v jeho vyjadrení zo dňa 12.11.2019, za účelové, zmätočné a klamlivé. Dôvodil pri tom tým, že pokiaľ žalovaný v 1. rade ďalej vo svojom vyjadrení tvrdí, že sa štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil zo zákona, uplynutím dočasnej štátnej služby, je toto jeho vyjadrenie v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu a je zrejmé, že žalovaný v 1. rade rozhodne nepostupoval v súlade s rozhodnutím krajského súdu, sp. zn. 6S/18/2009 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, sp. zn. 4Sžo/16/2010. Obrana žalovaného v 1. rade podľa žalobcu spočíva iba v tom, že sa odvoláva na rozhodnutie zo dňa 23.04.2013 pod č. AA/2013/23580, ktorým došlo k zrušeniu rozhodnutia zo dňa 11.02.2005 (rozhodnutím zo dňa 11.02.2005 žalovaný v 1. rade ukončil štátnozamestnanecký pomer žalobcu z dôvodu nevykonania skúšky). Nie je pritom podľa žalobcu zrejmé, akým spôsobom má rozhodnutie zo dňa 23.04.2013 zakladať dôvod na zastavenie konania alebo zamietnutie žaloby. Samotné rozhodnutie zo dňa 23.04.2013 len zrušilo pôvodné rozhodnutie zo dňa 11.02.2005, pričom v jeho odôvodnení síce žalovaný v 2. rade opätovne v rozpore s vyššie citovanými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu uviedol, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu sa končí zo zákona uplynutím dočasnej štátnej služby podľa ust. § 43 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z., avšak toto odôvodnenie nie je pre súd žiadnym spôsobom záväzná. Žalobca je preto presvedčený, že takéto rozhodnutie v žiadnom prípade nemôže byť podkladom pre zastavenie konania alebo zamietnutie podanej žaloby. Žalobca má za to, že žalovaný v 1. rade vydaním písomného potvrdenia zo dňa 03.07.2013 preukázateľne konal v rozpore s vyššie citovanými rozsudkami krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktoré boli preňho záväzné. Žalobca nepovažuje za pravdivé ani tvrdenie žalovaného v 1. rade, že vyššie spomenuté rozsudky vychádzali z iných skutkových a právnych skutočností, nakoľko sa domnieva, že žalobou napadnuté potvrdenie zo dňa 03.07.2013 vychádza zo skutkového a právneho základu ku dňu 11.02.2005, kedy sa žalobca podrobil kvalifikačnej skúške, pričom táto otázka bola jednoznačne ustálená najvyšším súdom vo viackrát spomenutom rozsudku zo dňa 31.08.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010. Žalobca preto považuje konanie žalovaného v 1. rade za tendenčné s cieľom poškodiť jeho práva, ktoré trvá už veľmi dlhú dobu. Žalobca taktiež s odvolaním sa na súlad s ust. § 12 zákona č. 310/2014 Z. z. navrhol, aby v zmysle § 80 CSP, do konania namiesto žalovaného v 1. rade vstúpil žalovaný v 2. rade.

8. Vo vyjadrení žalovaného v 1. rade datovanom ku dňu 05.02.2020 tento opätovne poukázal na skutočnosť, že písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. TV2/BOPZ/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013, ako výsledok doplneného konania (Záznam z rokovania Osobitnej poradnej komisie zriadenej príkazom riaditeľky Úradu práce č. 3/2012 zo dňa 12.03.2012 konanej dňa 15.03.2012 a 03.05.2012) bolo vydané v zmysle zákona o štátnej službe (účinného v čase rozhodných skutočností) z dôvodu uplynutia dočasnej štátnej služby. Nevykonanie kvalifikačnej skúšky žalobcom vyplýva zo samotných prejavov vôle jednotlivých členov skúšobnej komisie a z uvedeného dôvodu zápisnica, ktorou disponuje žalobca (ktorou mal vyhovieť kvalifikačnej skúške) podľa názoru žalovaného v 1. rade nespĺňa právne náležitosti právneho úkonu podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že žalobca opakovane poukazuje len na tie časti rozsudku krajského súdu (sp.zn. 6S/18/2019) v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu (sp.zn. 4Sžo/16/2010), ktoré on považuje za relevantné žalovaný uvádza, že súdnemu konaniu okresného súdu sp. zn. 13Cpr/2/2013 do dnešného dňa nepredchádzalo žiadne odvolacie a ani dovolacie rozhodnutie súdu.

9. Podaním zo dňa 10.2.2020 žalobca súdu navrhol, aby tento popri žalovanému v 1. rade pripustil prístupenie žalovaného v 2. rade do konania.

10. Listom zo dňa 05.05.2020 sa k žalobe vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorého vstup do konania, pripustil okresný súd uznesením zo dňa 19.02.2020. Vo vyjadrení opísal chronológiu správnych súdnych konaní vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 1. rade č.: AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013, ktoré žalobca taktiež napadol správnu žalobou a dôvodil, že súdne konania vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013 boli právoplatne skončené a žalované rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné. Existencia právoplatného rozhodnutia v spornej veci bráni novému konaniu a novému rozhodnutiu v tej istej veci. Podľa mienky žalovaného v 2. rade ide o totožný nárok, uplatnený na základe rovnakého skutkového základu, medzi totožnými účastníkmi konania - skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona dňom 31.03.2005. Žalovaný v 2. rade zároveň vyjadril presvedčenie, že konať vo veci nebol a nie je príslušný okresný súd, ale krajský súd. Doplnil, že žalobca nevyužil možnosť podať opravný prostriedok podľa zák. č. 312/2001 Z.z. aj keď považoval „Písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru TV2/BOZP/OSB/2013/232

zo dňa 03. 07. 2013 za rozhodnutie podľa zák. č. 312/2001 Z.z. „ Súčasťou vyjadrenia je aj citácia ust. § 131 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov a tiež ust. § 144 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z.. Žalovaný v 2. rade na základe prednesených dôvodov žiadal zastaviť konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 CSP), prípadne, ak bude súd vo veci konať, neuznanie nároku žalobcu v celom rozsahu a zamietnutie jeho žaloby.

11.V ďalšom stanovisku žalobcu zo dňa 09.06.2020, tento označil za mylné a nemajúce oporu v zákone tvrdenia žalovaného v 2. rade, podľa ktorých už o nároku žalobcu bolo právoplatne rozhodnuté a preto je namieste konanie v danej veci zastaviť pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Žalobca je toho názoru, že žalovaný v 2. rade opomína podstatu prejednávanej veci, kedy právoplatné a vykonateľné rozhodnutie č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013 rozhodne nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, nakoľko nie je daná totožnosť uplatneného nároku a zároveň, predmetné rozhodnutie: a) len zrušilo rozhodnutie žalovaného v 1. rade o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 11.02.2005 z dôvodu nezákonnosti (porušenia § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) a z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v prekročení právomoci vedúceho služobného úradu práce a samo o sebe neobsahovalo iný výrok, b) odôvodnenie rozhodnutia, na ktoré žalovaný v 2. rade poukazuje nie je a ani nemôže byť pre súd žiadnym spôsobom záväzný. Žalobca znovu zopakoval, že znenie písomného potvrdenia, ktoré má charakter rozhodnutia, kde opakovane, ako dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru sa uvádza jeho neuspenie v kvalifikačnej skúške, je v príkrom rozpore s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6S/18/2009 a tiež rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 31.8.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010. Podľa žalobcu tak žalovaný v 2. rade v konečnom dôsledku nerešpektoval súdne authority, opakovane rozhodol v rozpore so záväzným rozhodnutím súdu a preto žalobou napadnuté potvrdenie žalovaného v 1. rade nemôže, používať právnu ochranu.

12.K predchádzajúcemu podaniu žalobcu zaujal stanovisko žalovaný v 2. rade, v liste zo dňa 03.07.2020, kde zotrval na svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 05. 05. 2020 a súčasne tiež poukázal na znenie ust. § 131 zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 1. novembrom 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31. októbra 2009. Dôvodil, že vychádzajúc z citovaného ustanovenia, neskončené správne konania vedené ešte podľa zákona o štátnej službe podľa predpisov platných do 31. októbra 2009 je potrebné aj po nadobudnutí zákona č. 400/2009 Z. z. chápať ako jeden celok. K tomu istému podaniu žalobcu zo dňa 09.06.2020 sa vyjadril aj žalovaný v 1. rade a tento uviedol, že žalobca sa domáha rovnakého nároku alebo stavu (neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru), ktorý vychádza z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (vykonanie, resp. nevykonanie kvalifikačnej skúšky) medzi totožnými účastníkmi konania. Žalovaný v 1. rade opätovne poukazuje na skutočnosť, že nekonal v rozpore s rozsudkami krajského súdu sp. zn. 6S/18/2019 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžo/16/2010, pretože vo veci znova konal a na podklade doplneného konania v súlade s právoplatným a vykonateľným rozhodnutím žalovaného v 2. rade (č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013) a v súlade so zákonom o štátnej službe (účinného v čase rozhodných skutočností) vydal písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. TV2IBOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 z dôvodu uplynutia dočasnej štátnej služby. Zo stanovísk žalobcu nie je podľa mienky žalovaného v 1. rade zrejme z akých zákonných dôvodov, okrem žalobcom uvádzaného rozporu s viackrát spomenutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, je písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 v rozpore so zákonom o štátnej službe (účinného v čase rozhodných skutočností), resp. iným právnym predpisom, ktoré by odôvodňovalo jeho neplatnosť.

13.Z vyjadrenia žalobcu datovaného ku dňu 07.08.2020 vyplýva, že rozhodnutie krajského súdu zo dňa 03.02.2016, ako aj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 25.06.2016 sa týkalo preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade zo dňa 23.04.2013 č. AA/2013/23580, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného v 1. rade o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu dňom 11.02.2005 (bez čísla a dátumu) tak, že toto rozhodnutie zo dňa 11.02.2005 bolo zrušené z dôvodu nezákonnosti (porušenia ust. § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov) a z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prekročení právomocí vedúceho služobného úradu – žalovaného v 1. rade, ktorý vydal uvedené rozhodnutie v rozpore s ust. § 43 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Žalobca uviedol, že predmetom tohto správneho súdneho konania je neplatnosť písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 03.07.2013, pod č. TV2/BOPZ/OSB/2013/232 a určenie, že pracovný pomer žalobcu trval do 18.05.2011 a preto v prejednávanej veci nie je zachovaná ani totožnosť skutku ani totožnosť

subjektov a preto sa rozhodne nemôže jednať o prekážku res iudicata. Preto ak podľa žalobcu žalovaný v 2. rade podčiarkuje, že nekonal v rozpore s citovanými rozhodnutiami súdu, pretože : „vo veci znova konal“, je táto skutočnosť irelevantná, keďže opäť vyslovil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil z dôvodov, ktoré oba sudy označili za nezákonné. Žalobca pokračuje a tvrdí, že ak bolo jednoznačne preukázané, že zložil kvalifikačnú skúšku a žalovaný v 1. rade s ním napriek tomu ukončil štátnozamestnanecký pomer z dôvodu jej neúspešného vykonania, nemohol konať v súlade so zákonom. Ide o úplne logický úsudok, ktorý zrejme žalovaný v 2. rade, podľa žalobcu úmyselne prehliada.

14. Uznesením okresného súdu zo dňa 30.09.2020, č.k. 13Cpr/2/2013 bola vec, podľa dôvodov v ňom uvedených, postúpená krajskému súdu, ako správne mu súdu, príslušnému vo veci konať.

15. S účinnosťou od 01.06.2023 je v zmysle znenia ust. § 10 a § 13 Správneho súdneho poriadku (ďalej ako „SSP“), na konanie a rozhodnutie o správnej žalobe príslušný Správny súd v Košiciach, ktorý zároveň v tento deň (01.06.2023) začal svoju činnosť. Ku dňu 01.06.2023 došlo k prechodu výkonu súdnicstva z krajských súdov na správne sudy (okrem iných z Krajského súdu v Košiciach na Správny súd v Košiciach) vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, vrátane prerokúvanej veci.

16. Správny súd v Košiciach (ďalej ako „správny súd“) vo veci rozhodol dňa 07.08.2023, rozsudkom pod pôvodnou spisovou značkou KE-5Sa/81/2020 tak, že písomné potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 zrušil a vec vrátil žalovanému v 2. rade na ďalšie konanie. Žalobcovi súčasne priznal proti žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov konania.

17. Rozsudok správneho súdu napadol žalovaný v 2. rade kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“) dňa 20.12.2023, rozsudkom sp. zn. 7Svk/39/2023 tak, že rozsudok správneho súdu zo dňa 07.08.2023, sp. zn. KE-5Sa/81/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom tohto rozhodnutia bol kasačným súdom prijatý záver, že ak o žalobe na preskúmanie písomného potvrdenia žalovaného v 1. rade č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 rozhodol sudca správneho súdu, bol správny súd nesprávne obsadený a vo veci mal konať a rozhodovať trojčlenný senát správneho súdu. V preskúmvanej veci, vzhľadom na jej charakter nešlo o sociálnu vec, ale písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 je opatrením preskúmvaným na základe všeobecnej správnej žaloby.

18. Správny súd, v súlade s kasačným súdom vysloveným názorom, vec opätovne prejednal v senáte v zložení vyplývajúcom zo záhlavia tohto rozsudku, limitovaný rozsahom žalobnej argumentácie, podrobne sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, ako aj administratívnych listín a opätovne dospel k rovnakému záveru o dôvodnosti správnej žaloby a o potrebe ňou napadnuté písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 zrušiť, z dôvodu zistenia skutkového stavu žalovaným v 1. rade v rozsahu nedostatočnom na riadne posúdenie veci (ust. § 191 ods. 1, písm. e/ SSP).

19. Vzhľadom na prejavy vôle účastníkov správneho súdneho konania prejednať vec bez nariadenia pojednávania, správny súd túto vôľu rešpektoval a postupom podľa ust. § 107 ods. 2 Správneho súdneho poriadku vo veci rozhodol bez toho, aby pojednávanie nariadil. Správny súd zároveň v zmysle ust. § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v zákonnej lehote oznámil na svojej úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke, že rozsudok v tejto veci bude verejne vyhlásený dňa 30.4.2024 o 13.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. P1 budovy správneho súdu. Keďže boli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 137 ods. 3, veta druhá Správneho súdneho poriadku, správny súd vyhlásil rozsudok dňa 30.04.2024 vyvesením jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu.

20. Podľa ust. § 99 písm. b/ SSP, správny súd konanie uznesením zastaví, ak zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1.

21.Podľa ust. § 25 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

22.Podľa ust. § 62 CSP, ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

23.Autorom správnu žalobou preskúmaného písomného potvrdenia č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03.07.2013 je žalovaný v 1. rade. Podľa ust. § 12 ods. 1 zákona č. 453/2003 Z.z., o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov štátnych zamestnancov a zamestnancov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny prechádzajú s účinnosťou od 01.01.2015 na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny. Okresný súd, ako už bolo povedané na inom mieste tohto rozsudku uznesením zo dňa 19.02.2020, sp. zn. 13Cpr/2/2013 pripustil vstup žalovaného v 2. rade do konania. V konaní tak od tohto momentu vystupovali žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade. Avšak z titulu vyššie uvedených legislatívnych zmien (ust. § 12 ods. 1 zákona č. 453/2003 Z.z.), kedy u žalovaného v 1. rade došlo k zmene rozsahu jeho zákonnej pôsobnosti, žalovaný v 1. rade procesnú subjektivitu v tomto správnom súdnom konaní stratil. Keďže vzniknutú situáciu, ktorou je nedostatok procesnej subjektivity na strane žalovaného v 1. rade, nie je možné napraviť, bolo potrebné konanie voči žalovanému v 1. rade zastaviť. Zastavenie konania voči žalovanému v 1. rade, ale vo svojej podstate nebráni preskúmaniu zákonnosti jeho písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu.

24.Podľa ust. § 3 ods. 5, veta prvá Správneho poriadku, rozhodnutia správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

25.Podľa ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

26.Podľa ust. § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

27.Podľa ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

28.Podľa ust. § 43 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. (o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov), písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona obsahuje údaj o dni, ktorým sa štátnozamestnanecký pomer skončil, a o dôvode skončenia. Písomné potvrdenie vydá vedúci úradu.

29.Podľa ust. § 154 ods. 2, veta druhá a tretia zákona o štátnej službe, v dočasnej štátnej službe štátny zamestnanec absolvuje odborné vzdelávanie, ktorého účelom bude doplnenie požadovaných vedomostí a schopností v príslušnom odbore štátnej služby. Podmienkou na vymenovanie štátneho zamestnanca do stálej štátnej služby je absolvovanie tohto odborného vzdelávania skončeného skúškou pred komisiou.

30.Podľa ust. § 2 ods. 1 a ods. 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31.Podľa ust. § 5 ods. 10 SSP, orgány verejnej správy sú rozhodnutiami správnych súdov v konkrétnej veci viazané.

32.Podľa ust. 191 ods. 6, veta prvá SSP, právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

33.Medzi účastníkmi správneho súdneho konania bolo sporné, či boli splnené materiálne podmienky na ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom v dočasnej štátnej službe, spočívajúce v nevykonaní skúšky počas dočasnej štátnej služby a jej následného uplynutia.

34.Z obsahu administratívneho spisu, ktorý v preskúmvanej veci predložil správne mu súdu žalovaný v 2. rade vyplýva, že dňa 31.03.2005 pod č. OsÚ-R/2005/003492 vydal žalovaný v 1. rade potvrdenie, že v ten istý deň sa končí štátnozamestnanecký pomer žalobcu, ktorý vykonával v dočasnej štátnej službe. Z odôvodnenia tohto písomného potvrdenia vyplýva cit.: „Dňa 11.02.2005 ste sa zúčastnili skúšky v dočasnej štátnej službe na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Rimavskej Sobote. Na základe zápisnice zo skúšky v dočasnej štátnej službe vyhlásenie uznesenia komisie znie nevyhoveli, teda skúške v dočasnej štátnej službe ste na základe uznesenia skúšobnej komisie nevyhoveli. Týmto váš štátnozamestnanecký pomer končí dňa 31.03.2005 uplynutím dočasnej štátnej služby.“

35.Uvedené písomné potvrdenie napadol žalobca správnu žalobou, o ktorej krajský súd rozhodol dňa 17.06.2010 rozsudkom (č.k. 6S/18/2009-213) tak, že písomné potvrdenie zrušil a vec vrátil žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie.

36.Po odvolaní sa žalovaného v 1. rade proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu, vo veci konal najvyšší súd a ten rozsudkom zo dňa 31.08.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010 rozsudok krajského súdu zo dňa 17.06.2010, č.k. 6S/18/2009-213 potvrdil.

37.Dňa 03.07.2013 vydal žalovaný v 1. rade pod č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 žalobcovi písomné potvrdenie (ktoré je predmetom tohto správneho súdneho prieskumu), že dňom skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru je deň 31.03.2005. Z odôvodnenia uvedeného písomného potvrdenia vyplýva, že cit.: „Potvrdenie sa vydáva v zmysle zákona o štátnej službe, z dôvodu uplynutia dočasnej štátnej služby, ktorá trvala do 31.03.2005 v nadväznosti na nevykonanie kvalifikačnej skúšky, ktorá sa konala 11.02.2005 a objektívnej nemožnosti zaradenia do stálej štátnej služby. Na základe vyššie uvedeného váš štátnozamestnanecký pomer skončil zo zákona v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe“.

38.Administratívny spis obsahuje zároveň aj dve zápisnice o konaní skúšky v dočasnej štátnej službe dňa 11.02.2005, s miestom konania na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Rimavskej Sobote, ktorej sa žalobca, v tom čase štátny zamestnanec, zúčastnil. Podľa znenia textu zápisnice, ktorá bola žalobcovi odovzdaná, ako prvá v poradí, žalobca „požiadavkám skúšky v dočasnej štátnej službe : vyhoveli“, v pomere hlasov členov skúšobnej komisie 3:2. Podľa, v poradí druhej zápisnice, žalobca „požiadavkám skúšky v dočasnej štátnej službe : nevyhoveli“, v pomere hlasov členov skúšobnej komisie 2:3. A práve zápisnicu s výsledkom negatívnym pre žalobcu, vzal žalovaný v 1. rade, ako relevantný podklad pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ktoré bolo konštatované v písomnom potvrdení zo dňa 31.03.2005, č. OsÚ-R/2005/003492 a tiež v písomnom potvrdení zo dňa 03.07.2013, č. TV2/BOZP/OSB/2013/232.

39.Písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu uplynutím doby jeho dočasnej štátnej služby s odôvodnením, že tento v priebehu trvania dočasnej štátnej služby nevykonali kvalifikačnú skúšku, je individuálnym správnym aktom, obsah ktorého zasahuje do sféry žalobcových subjektívnych práv a ako také je preto spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného v 2. rade, že žalobca aj napriek tomu, že považoval „Písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru TV2/BOZP/OSB/2013/232 zo dňa 03. 07. 2013 za rozhodnutie, nevyužil možnosť podať proti nemu opravný prostriedok podľa zák. č. 312/2001 Z.z.“, uvedené, podľa názoru správneho súdu nemôže obstáť, nakoľko žalobca o možnosti takéhoto procesného postupu nebol zo strany žalovaného v 1. rade, ktorý predmetné potvrdenie vydal, vhodným spôsobom poučený a ani jeden zo žalovaných správne mu súdu dostatočne neobjasnil, z čoho usudzuje, že bol taký postup prípustný.

40. Ako už správny súd skôr uviedol, rozsudkami krajského súdu zo dňa 17.06.2010, č.k. 6S/18/2009-213 a najvyššieho súdu zo dňa 31.08.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010 bolo zrušené písomné potvrdenie žalovaného v 1. rade zo dňa 31.03.2005 pod č. OsÚ-R/2005/003492, o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu 31.03.2005 a vec bola vrátená žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie. Dňa 03.07.2013 opätovne vydal žalovaný v 1. rade pod č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu 31.03.2005. Pri posúdení obsahu obidvoch týchto potvrdení je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že dôvody skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu sú v nich definované rovnako a spočívajú v uplynutí dočasnej štátnej služby, ktorú žalobca vykonával, kedy v jej priebehu tento nevykonal kvalifikačnú skúšku.

41. Keďže posúdením splnenia materiálnych predpokladov k vydaniu písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, na základe existencie dvoch zápisníc o konaní skúšky v dočasnej štátnej službe sa už zaoberal najvyšší súd vo vyššie uvedenom rozsudku zo dňa 31.08.2010, sp. zn. 4Sžo/16/2010, správny súd z jeho odôvodnenia vyberá: „.....odvolací súd dospel k záveru, že je relevantná námietka žalobcu, že jeho štátnozamestnanecký pomer nemohol zaniknúť zo zákona k 31.03.2005 z dôvodu uplynutia doby dočasnej štátnej služby, po nevykonaní skúšky, pretože žalobca relevantným dokladom - zápisnicou o skúške v dočasnej štátnej službe z 11.02.2005 preukázal vykonanie skúšky. Vyhlásenie tohto výsledku skúšky potvrdzujú výsledky dokazovania (vrátane dokazovania vykonaného pred okresným súdom v konaní 9C 81/2005 v Trebišove). Žalovaný napokon sám uviedol skutočnosti svedčiace o dodatočnej zmene výsledku skúšky, pre ktoré však neuviedol žiadny zákonný podklad a zákonom upravený a dodržaný postup. Žalovaný bez ďalšieho vychádzal zo zmeneného záveru skúšky v dočasnej štátnej službe a preto považoval za daný dôvod ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 43 ods. 1 písm. b) zákona. Inak by musel konštatovať, že u žalobcu vznikol dôvod na vymenovanie do stálej štátnej služby a preto štátnozamestnanecký pomer zaniknúť zo zákona nemohol. Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nebolo podľa názoru odvolacieho súdu založené na preukázateľnom splnení materiálnych podmienok vyžadovaných zákonom, keďže nebolo vyvrátené, že dočasná štátna služba žalobcu skončila úspešným zložením skúšky, na základe ktorej mohol vzniknúť nárok na vymenovanie do stálej štátnej služby“. Na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku najvyšší súd uvádza: „.....správny orgán pochybil predovšetkým v tom, že dňa 11.02.2005 vyhotovil dve zápisnice zo skúšky v dočasnej štátnej službe s odlišným obsahom, resp. záverom o výsledku skúšky a vychádzajúc z upravenej zápisnice o výsledku skúšky rozhodol bez toho, aby preukázal legitimity upravenej zápisnice“. Ak žalovaný v 1. rade, vydávajúc písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (preskúmané v tomto konaní), po vrátení veci správnymi súdmi na ďalšie konanie konštatoval, že po následnom preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa kvalifikačnej skúšky, resp. skúšky v dočasnej štátnej službe, konanej dňa 11.02.2005 bolo zrejmé, že žalobca skúške nevyhovel, dôvodiac pri tom tým, že dodatočne vyšli najavo podstatné skutočnosti majúce vplyv na výsledok skúšky, čo viedlo k vyhotoveniu druhej zápisnice s výsledkom skúšky pre žalobcu negatívnym, správny súd z obsahu predloženého administratívneho spisu takéto „podstatné skutočnosti“ nezistil, pričom ani z vyjadrení žalovaných nemožno spoľahlivo definovať, ktoré to sú. Ak v zázname z rokovania Osobitnej poradnej komisie konaného u žalovaného v 1. rade dňa 12.03.2012 je uvedené z čoho žalovaný v 1. rade pri formulovaní záveru o potrebe akceptovania zápisnice, na základe ktorej žalobca skúške v dočasnej štátnej službe nevyhovel vychádzal (spisová dokumentácia z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota, zápisnica z pojednávania 9C/81/05, zápisnice o výsledku kvalifikačnej skúšky, služobný predpis 4/2004, list predsedu skúšobnej komisie - mail zo dňa 11.02.2005), správny súd pripomína, že obsah uvedených listín bol známy už v čase rozhodovania najvyššieho súdu, ktorý ich vyhodnotil a výsledky tohto vyhodnotenia poňal do odôvodnenia svojho rozsudku vo veci sp. zn. 4Sžo/16/2010 so záverom, že podľa názoru najvyššieho súdu „nebol pre postup žalovaného podľa upraveného výsledku skúšky riadnym procesným postupom (dokazovaním v správnom konaní) preukázaný žiadny dôvod, pričom najmä žalovaný mal dbať o to, aby svoje rozhodnutie založil na nespochybniteľnom výsledku skúšky.“ Žalovaný v 1. rade uplatnený skutkový stav, tak podľa mienky správneho súdu ostal aj po jeho ďalšom procesnom postupe na rovnakej úrovni, ako v čase kedy ho vyhodnocovali správne súdy vo veci preskúmania písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu zo dňa 31.03.2005 pod č. OsÚ-R/2005/003492. Vydaniu druhej zápisnice, podľa ktorej žalobca skúške v dočasnej štátnej službe nevyhovel tak nepredchádzalo zistenie skutkového stavu v takom rozsahu resp. kvalite, ktoré by bolo možné bez pochybností považovať za vierohodné, opodstatňujúce jej legitimitu. Za takto opísaného

stavu kedy existujú dve zápisnice o vykonaní skúšky v dočasnej štátnej službe, pričom podľa prvej z nich žalobca skúšku úspešne vykonal a podľa druhej naopak úspešný nebol, nemožno zápisnicu s výsledkom negatívnym pre žalobcu považovať za relevantnú, tak ako sú o tom presvedčení žalovaný v 1. a 2. rade, zakladajúcu zákonný dôvod na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nevykonaním skúšky v dočasnej štátnej službe a jej následným uplynutím. Správny súd zároveň poukazuje na znenie cit. ust. § 154 ods. 2, veta druhá a tretia zákona č. 312/2001 Z.z., z ktorého je zrejmé, že úspešné vykonanie skúšky zamestnanca v dočasnej štátnej službe, ktorý sa predtým podrobil odbornému vzdelávaniu je podmienkou na jeho vymenovanie do stálej štátnej služby.

42. Neobstojí tiež tvrdenie žalovaného v 2. rade o prekážke preskúmania veci spočívajúcej v res judicata, odvolávajúc sa pri tom na správny súdmi právoplatne zastavené konanie o správnej žalobe žalobcu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013, nakoľko toto rozhodnutie bolo procesného charakteru, kedy žalovaný v 2. rade jeho výrokom zrušil rozhodnutie vedúceho služobného úradu – žalovaného v 1. rade zo dňa 11.2.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Skutočnosť, že žalovaný v 2. rade do odôvodnenia tohto rozhodnutia poňal aj svoje vysvetlenie týkajúce sa okolností, za ktorých podľa jeho názoru žalobca neuspel pri kvalifikačnej skúške, nemôže pre toto správne súdne konanie predstavovať prekážku rozhodnutej veci. Navyše správne súdy, ktoré konanie o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade č. AA/2013/23580 zo dňa 23.04.2013 zastavili, urobili tak z procesných dôvodov (zmeškanie lehoty na podanie správnej žaloby), pričom dôvodmi rozhodnutia sa vôbec nezaoberali.

44. Na úrovni tohto správneho súdneho konania preto možno zhrnúť, že ak žalovaný v 2. rade, v ďalšom konaní, po vrátení veci týkajúcej sa preskúmania písomného potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu zo dňa 31.03.2005, č. OsÚ-R/2005/003492 správny súdmi (krajským súdom, rozsudok sp. zn. 6S/18/2009 a najvyšším súdom, rozsudok sp. zn. 4Sžo/16/2010), podľa jeho slov v snahe odstrániť pochybnosti, ktorá zápisnica z kvalifikačnej skúšky žalobcu je pravá, ako na kľúčovú v tomto smere poukázal na skutočnosť, že zápisnica o úspešnom vykonaní kvalifikačnej skúšky neobsahuje skutočný prejav vôle a za platnú označil zápisnicu, podľa ktorej žalobca skúšku nevykonal, podľa správneho súdu, pre takéto konštatovanie žalovaný v 2. rade neuviedol žiadny zákonný podklad a zákonom upravený a dodržaný postup. Snahy žalovaného v 2. rade o zdokonalenie skutkového stavu, tak zostali bezvýsledné a tento skutkový stav zostal na rovnakej úrovni, ako v čase keď jeho kvalitu posudzoval krajský súd a po ňom aj najvyšší súd. Jednoznačne prijaté závery týchto súdov, týkajúce sa hodnotenia materiálnych podmienok na ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru nemôže žalovaný v 2. rade spochybňovať a hodnotiť ich nanovo a iným spôsobom.

44. Vzhľadom k predneseným záverom správny súd postupom podľa ust. § 191 ods. 1, písm. e/ Správneho súdneho poriadku písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ktoré vydal žalovaný v 1. rade dňa 03.07.2013, pod č. TV2/BOZP/OSB/2013/232 zrušil a vec postupom podľa ust. § 191 ods. 4 Správneho súdneho poriadku vrátil žalovanému v 2. rade na ďalšie konanie.

45. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného v 2. rade opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, oboznámiť sa pri tom s právnym názorom správneho súdu a jeho obsah preniesť do svojho ďalšieho postupu.

46. Vo vzťahu k otázke ďalšieho trvania štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu správny súd poukazuje na jasne vymedzenú právomoc správneho súdu poskytovať ochranu subjektívnym právam patriacim fyzickým a právnickým osobám a ich právom chráneným subjektívnym záujmom, ktoré môžu byť rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté, kedy úlohou správneho súdu v tomto prípade nie je suplovať právomoc (nahrádzať činnosť) orgánov verejnej správy. Riešenie otázok súvisiacich so vznikom, zmenou, prípade zánikom štátnozamestnaneckého pomeru preto do predmetu rozhodovania správnych súdov nemožno zahrnúť a toto je vecou právomoci príslušného služobného úradu.

47. Vo veci náhrady trov správneho súdneho konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a priznal žalobcovi voči žalovanému v 2. rade právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, keďže žalobca mal vo veci úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia rozhodnutia. Kasačná sťažnosť sa podáva na Správnom súde v Košiciach, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (ust. § 443 ods. 2 v spojení s ust. § 444 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa ust. § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1,2 Správneho súdneho poriadku). Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 Správneho súdneho poriadku).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.